

Αναίρεση που άσκησε στις 5 Ιανουαρίου 2018 η Marine Harvest ASA κατά της απόφασης που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) στις 26 Οκτωβρίου 2017 στην υπόθεση T-704/14, Marine Harvest ASA κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-10/18 P)

(2018/C 142/30)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Marine Harvest ASA (εκπρόσωπος: R. Subiotto, QC)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναρέσει εν όλω ή εν μέρει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου,
- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 23ης Ιουλίου 2014 ή να ακυρώσει τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν στην ανααιρεσείουσα βάσει της απόφασης αυτής ή να μειώσει σε σημαντικό βαθμό τα πρόστιμα αυτά,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της ανααιρεσείουσας τόσο για την κατ' αναίρεση δίκη όσο και για τη δίκη ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου,
- εφόσον κριθεί απαραίτητο, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, προκειμένου αυτό να αποφανθεί σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου,
- να λάβει όποιο μέτρο κρίνει το Δικαστήριο πρόσφορο.

Λόγοι αναίρεσής και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αναίρεσής της, η ανααιρεσείουσα προβάλλει δύο λόγους

1. Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου, η ανααιρεσείουσα προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, διότι δεν εφάρμοσε εν προκειμένω το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 139/2004⁽¹⁾ (στο εξής: κανονισμός περί συγκεντρώσεων).
 - α. Πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομική πλάνη κατά την ερμηνεία της όρου «ενιαία συγκέντρωση», κυρίως διότι δεν δέχθηκε ότι την αιτιολογική σκέψη 20 του κανονισμού περί συγκεντρώσεων ως βάση για την ερμηνεία της πρόθεσης του νομοθέτη της Ένωσης να αντιμετωπίζονται ως ενιαία συγκέντρωση οι πράξεις που «συνδέονται υπό όρους».
 - β. Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομική πλάνη κατά την ερμηνεία της ratio του άρθρου 7, παράγραφος 2, του του κανονισμού περί συγκεντρώσεων.
2. Στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου, η ανααιρεσείουσα προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, διότι επέβαλε δύο πρόστιμα για την ίδια συμπεριφορά.
 - α. Η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου παραβιάζει την αρχή *ne bis in idem*, καθώς επιβάλλει στη Marine Harvest διττό πρόστιμο για την απόκτηση του ποσοστού της συμμετοχής του J. Malek., το οποίο ανερχόταν σε 48,5 %: πρόστιμο 10 εκατομμυρίων ευρώ βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού περί συγκεντρώσεων για πραγματοποίηση της συγκέντρωσης πριν την κοινοποίηση (παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού περί συγκεντρώσεων) και επιπλέον πρόστιμο 10 εκατομμυρίων ευρώ βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού περί συγκεντρώσεων για πραγματοποίηση της συγκέντρωσης πριν την έγκριση (παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού περί συγκεντρώσεων).

- β. Περαιτέρω, η απόφαση παραβιάζει την αρχή του συμψηφισμού, διότι η πρώτη ποινή δεν ελήφθη υπόψη κατά τον προσδιορισμό της δεύτερης.
- γ. Έτι περαιτέρω, η απόφαση πάσχει πλάνη περί το δίκαιο, διότι δεν εφαρμόστηκε η αρχή της συρροής των παραβάσεων: η παράβαση της υποχρέωσης κοινοποίησης που απορρέει από το άρθρο 4, παράγραφος 1, αποτελεί ειδικότερη παράβαση και, συνεπώς, απορροφάται από τη γενικότερη παράβαση της υποχρέωσης της αναστολής, η οποία απορρέει από το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού περί συγκεντρώσεων.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 139/2004 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων («Κοινοτικός κανονισμός συγκεντρώσεων») (ΕΕ 2004, L 24, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ουγγαρία) στις 8 Ιανουαρίου 2018 — Sole-Mizo κατά Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Υπόθεση C-13/18)

(2018/C 142/31)

Γλώσσα διαδικασίας: η ουγγρική

Αιτούν δικαστήριο

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Sole-Mizo Zrt.

Καθή: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Συνάδει προς το δίκαιο της Ένωσης και συγκεκριμένα προς την οδηγία 2006/112/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας (¹) (στο εξής: οδηγία περί ΦΠΑ) (και ιδίως προς το άρθρο της 183), καθώς και προς τις αρχές της αποτελεσματικότητας, του άμεσου αποτελέσματος και της ισοδυναμίας η πρακτική κράτους μέλους δυνάμει της οποίας, κατά την εξέταση των διατάξεων σχετικά με τους τόκους υπερημερίας, θεωρείται ότι η εθνική φορολογική αρχή δεν έχει ενεργήσει παρανόμως (δια παραλείψεως), –ήτοι δεν έχει περιέλθει σε κατάσταση υπερημερίας ως προς μη ανακτήσιμο φόρο προστιθέμενης αξίας (στο εξής: ΦΠΑ) [...] ο οποίος αντιστοιχεί σε αγορές εκ μέρους των υποκειμένων στον φόρο που δεν έχουν εξοφληθεί– για τον λόγο ότι κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως από την εθνική φορολογική αρχή, ήταν σε ισχύ εθνική κανονιστική ρύθμιση που αντέβαινε στο δίκαιο της Ένωσης, ενώ το Δικαστήριο απεφάνθη μεταγενεστέρως ότι η προβλεπόμενη σε αυτήν προϋπόθεση δεν ήταν συμβατή με το δίκαιο της Ένωσης;
- 2) Συνάδει προς το δίκαιο της Ένωσης και συγκεκριμένα προς την οδηγία περί ΦΠΑ (και ιδίως προς το άρθρο 183), καθώς και προς τις αρχές της ισοδυναμίας, της αποτελεσματικότητας και της αναλογικότητας η πρακτική κράτους μέλους που διακρίνει, κατά την εξέταση των διατάξεων περί των τόκων υπερημερίας, μεταξύ του εάν η εθνική φορολογική αρχή παρέλειψε, συμμορφούμενη προς τις σχετικές εθνικές διατάξεις οι οποίες κατά τα λοιπά αντέκειντο στο δίκαιο της Ένωσης, να επιστρέψει τον φόρο και του εάν, αντιθέτως, παρέλειψε να επιστρέψει τον εν λόγω φόρο παραβιάζοντας τις σχετικές εθνικές διατάξεις, ενώ επίσης προβλέπει, όσον αφορά το ποσό των δεδουλευμένων τόκων επί του ΦΠΑ, για την επιστροφή του οποίου δεν παρεχόταν δυνατότητα αξιώσεως εντός εύλογης προθεσμίας συνεπεία εθνικής ρυθμίσεως που κρίθηκε από το Δικαστήριο αντίθετη με το δίκαιο της Ένωσης, δύο χωριστές περιόδους, κατά τρόπον ώστε,

— κατά την πρώτη περίοδο, οι υποκείμενοι στον φόρο να δικαιούνται μόνον την εισπραξη τόκων υπερημερίας που αντιστοιχούν στο βασικό επιτόκιο της κεντρικής τράπεζας, λαμβανομένου υπόψη ότι, δεδομένου ότι η ουγγρική νομοθετική ρύθμιση που αντέβαινε στο δίκαιο της Ένωσης ήταν ακόμα σε ισχύ, οι ουγγρικές φορολογικές αρχές δεν ενήργησαν παρανόμως αρνούμενες να εγκρίνουν, εντός εύλογης προθεσμίας, την επιστροφή του ΦΠΑ που αναγραφόταν στα τιμολόγια, ενώ